

Den beste van het eerste studiejaar

Toen ik veertien jaren oud was geworden,
Zie de meester: “Jef, na luistert eens nor mij.
Ik moest gisteren ullje vader nog aanhoren.
Dieje zei dat ge wat groot geworden zij,
Om nog langer hier in't school te blijven hangen.
Dag ge slim genoeg zij”, zei um en 't is waar
Da weet iedereen van 't school en in heel 't dorp.
Ge zijt den beste van het eerste studiejaar.

Dus ik moest van vaderlief gaan scheiresliepe,
Om wat spijs te brengen op het dagelijks brood.
Zo dat hij wat van zijn rust kon genieten,
Want hij werkte z'n eigen nog eens dood!
En de koeters moeste toch wa 't eten hemme,
Want da wier na toch een beetje ongezond.
Kleine jan kwam gistren thuis mej in zijn handjes,
Een achterhepske van den buurman zijnen hond.

En na wil ik hier toch wel eens wat vertellen.
Want ne stoefer zenne 'k ik nooit ni geweest.
Alle scheiren die 'k ik sliep, da moogde stelle,
Waren scherp lijk de Sjarel zijn gezicht.
En al heb ik mij dan dikwijls wel gesnejen,
Als den boer mij eens bewerkte met zijn zeis,
Want zijn ploeg da was een scheermeske geworden
En den deze zijne slijpsteen sjokkedijts!

Na weet iedereen als ie wa slim is
En geen zaagsel in de plaats van hersenen had,
Da ne slijper zonder steen niks kan beginne,
Want dan krijgt ie toch geen scheir mer scherp gezet.
En van geld verdiene is dan nie veul sprake,
Dus ik maakte van de kroegen mijnen thuis,
Want ne slijper, dat is algemeen geweten,
Dieje lust um tussendeur zo nogal struis!

Om 't verteer in die cafeekes te betalen,
Moest ik liekes zingen die ik zelf verzon,
Over liefdes en van ander moordverhalen,
Ja, 't is daarmee dat da allemaal begon.
Jef de slijper was ne straatzanger geworden
En hij wou dat ie het nog beleven moog,
Om z'n leven in een lieke te vertellen.
Ze zouwe denken dat ie 't uit z'n duimen zoog.